

μέ κακὸν τρόπον (ἢ σημ. ἐκ τῆς μεταφορᾶς τῶν καταδίκων τῶν ἀποστελλομένων εἰς ἀνώτερα δικαστήρια ἢ φυλακὰς χωρὶς νὰ πληρώσωσι ναῦλον) κοιν.: Φρ. "Εφυγε ἀναυλα. Θὰ σὲ κάμω νὰ φύγῃς ἀναυλα. Θὰ σὲ στείλω ἀναυλα κοιν. Νὰ σὲ κάμω θέλει νὰ βρῇς τὴν στράτα ἀναυλα! (ἀπειλὴ) Κρήτ. Τὸν ἐδιώξα ἀναυλα (τὸν ἐξεδίωξα) Λεξ. Πρω.

3) Ἀδικαιολογήτως, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, ἀδίκως Λεξ. Δημητρ.: "Αναυλα πῆγε ἀπὸ κακοκεφαλιά του. Τὸν ἔστειλαν ἀναυλα (ἐνν. οἱ ἱατροὶ εἰς τὸν Ἄδην).

ἀναυλιὰ ἢ, Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναυλος*.

Ἡ ἔλλειψις ναύλου, ἥτοι μισθώματος πρὸς μετακόμειν ἐμπορεύματος ἐνθ' ἀν.: "Εχω ἀναυλιὰ Θήρ.

ἀναυλος ἐπίθ. Εὔβ. ("Ορ.) — Λεξ. Δεὲκ Αἰν. Περίδ. Ἡπίτ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. ἀναυλους Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. *ναῦλος*.

1) Ὁ μὴ ναυλωθεὶς, ἐπὶ πλοίου Σκόπ.: Βρῆκα μὲ γουλέττα ἀναυλ'. Συνών. *ἀναύλωτος*. 2) Ὁ ταξιθεύων ἄνευ καταβολῆς ναύλου Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δεὲκ Αἰν. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.: "Αναυλους φεύγον (χωρὶς νὰ ἔχω νὰ πληρώσω τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς μου) Αἰτωλ. 3) Ὁ μετὰ σπουδῆς καὶ ἄκων ἀναχωρῶν ἐνθ' ἀν.: "Πὸ καλοῦθες τάχατες ἦρτε; τὸν ἔφερα ἐγὼ ἀναυλο "Ορ. "Εφυγε ἀναυλος ἀπὸ τὸ χωριὸ Λεξ. Δημητρ.

ἀναύλωτος ἐπίθ. Ἄνδρ. — Λεξ. Δεὲκ Βυζ. Περίδ. Ἡπίτ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **ναυλωτός* < *ναυλὼν*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ὁ μὴ ἐπὶ ναύλῳ μισθωθεὶς, ἐπὶ πλοίου καὶ πλοιοκτῆτου ἐνθ' ἀν.: "Εμεινε τὸ καράβι ἀναύλωτο Λεξ. Δημητρ. "Εχω ἀκόμη τὸ πλοῖο ἀναύλωτο Λεξ. Πρω. Ὁ δεῖνα εἶναι ἀναύλωτος Ἄνδρ. Συνών. *ἀναυλος* 1.

ἀναφαίνω Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ. ἀναφαίν-νω Κύπρ. ἀνεφαίνω Κάσ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνιφαίνου Σαμοθρ. ἑνεφαίνω Κάσπ. Κάσ. Σύμ. Τηλ. Μέσ. ἀναφαίνομαι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σῦρ. ἑνεφαίνομαι Θράκ. (Καλλίπ.) Νάξ. (Γαλανᾶδ.)

Τὸ ἀρχ. *ἀναφαίνω*.

1) Φανερώων, ἐκδηλώνω Πόντ. (Οἶν.): "Εἶδε πόνον καὶ κ' ἀναφαίν' αὐτο (ἀντὶ κ' ἀναφαίνει αὐτο). β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. παρουσιάζομαι, προβάλλω, ἐμφανίζομαι Ἀθῆν. (παλαιότ.) Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰκαρ. Κάσπ. Κάσ. Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Μεσσ.) Σαμοθρ. Σύμ. Τηλ. — Λεξ. Ἡπίτ. Βλαστ. Δημητρ.: "Νέφανε νὰ δῆς Σύμ. "Νεφαίνει ἀπὸ τὴν πόρταν ἕναν θεοῖον (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. "Νέφανε νὰ σοῦ πῶ ἕνα λόο Τηλ. Ἀνέφανε τὸ καῖκι Λεξ. Δημητρ. Ἐνέφανεν ἀπὸ τὴν θαλατῦρα Σύμ. "Εφ' γι σῦδαχα κι ἀκόμα δὲν ἀνέφανι Σαμοθρ. Ἐνέφανεν ἡ σκάφη του (πλοῖον) Σύμ. Δὲν ἀναφάνηκες καθόλου τόσες μέρες Λεξ. Δημητρ. Ἐφέτι δὲ ἑνεφανήκανε καθόλου ξένοι κρασαῖδες καὶ δὲ θὰ ἔχουνε τιμὴ καλὴ τὰ κρασιὰ Γαλανᾶδ. || Παροιμ. φρ.

Τὰ σύγγεν' ἀλλαργέφανε κι ὁ ἥλιος ἀναφάνηκεν (ἢ ἀλήθεια διαλάμπει) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Σκύβγω πιάνω πετραδάκι | κι ἀνεφαίνει κοριτσάκι Κάσ.

Πάνω 'ς ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ δράκως ἀναφαίν-νει Κύπρ.

Φυσᾶ βορρᾶς, δὲ φαίνεται, | νοτῆς, δὲν ἀναφαίνεται Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Καὶ ἑνεφάνηκε, καλέ, | τρὶκλωνε βασιλικέ, καὶ ἑνεφάνηκεν ὁ ποδαστράγαλός της

Καλλίπ. Ἡ σημ. καὶ μέσ. Πβ. Κωνστ. Πορφ. Βασίλ. τάξ. 211,4 (ἐκδ. Βόννης) «καὶ ὅτε ἐξέλθῃ ἡ σύγκλητος ἅμα τοῖς πατρικίοις καὶ στῶσιν, ἀναφαίνει ἡ αὐγούστα ὁδηγούμενη ὑπὸ τοῦ πραιποσίτου». Συνών. *ἀγναντεύω* (I) 1 β, *ἀγναντίζω* (I) 2 β, *ἀναφανίσκω*, *παρουσιάζομαι* (ἰδ. *παρουσιάζω*). 2) Παρατηρῶ, θεῶμαι Σύμ.: "Νεφαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα. Συνών. *κοιτάζω*. 3) Μέσ. γ' προσώπ. ἐπέρχεται μεταμέλεια Σῦρ.: Μοῦ ἀναφαίνεται. Τοῦ ἀναφάνηκε τοῦ δεῖνα.

ἀναφάκραστος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀναφρούκαστος Κρήτ. ἀνεφρούκαστος Α.Κρήτ. ἀφούκραστος Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **ἀφακράστος* < *ἀφακ'ράζομαι*, παρ' ὁ καὶ *ἀφουκράζομαι*. Ὁ τύπ. *ἀναφρούκαστος* κατὰ μετάθ.

1) Ὁ μὴ ἀκουσθεὶς, ἀνήκουστος Κάλυμν. 2) Ὁ μὴ ἀκούσας, ἀνήκοος Κάλυμν. 3) Ὁ μὴ ὑπακούων, ἀπειθής Κρήτ.: Ἀναφρούκαστο κωπέλλι. Συνών. *κακαφάκραστος*.

ἀνάφαλλο τό, Ἰόνιοι Νῆσ. — ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,216 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνὰ* καὶ τοῦ ἀμαρτ. οὐσ. *φάλλο* < Ἰταλ. *fallo*.

Τὸ ἀπρόοπτον ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Βάνει πάντα ὁ φρόνιμος 'ς τὴ μέση καὶ τ' ἀνάφαλλο.

ἀνάφαμα τό, Σκῦρ. ἀνάφαμ-μα Μεγίστ. ἀνέφαμ-μα Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) ἑνεφαμ-μα Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Σύμ. Τηλ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφαίνω*.

1) Ἐμφάνις, παρουσία Σύμ. Τηλ.: Πάνω 'ς τὸ ἑνεφαμ-μά μου Σύμ. Μὲ τὸ ἑνεφαμ-μά μου αὐτόθ. || Φρ.

Τῆς γειτονίας τὸ ἑνεφαμ-μα, τῆς στράτας τ' ἄμε κ' ἔλα (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀργοσχόλου καὶ ἀσκόπως περιφερομένου) αὐτόθ. 2) Τὸ μέρος ὅθεν ἀναφαίνεται, προβάλλει τις ἐρχόμενος Κάσπ. (Ἐλυμπ. κ. ἀ.) Μεγίστ. Σκῦρ. Σύμ.: Ἄσμ. Πάνου 'ς τὸ σφιχταγκάλισμα, 'ς τὸ γλυκοφίλημά τω, ἐπρόαλε 'ς τ' ἀνέφαμ-μα κ' ἡ βάγια μὲ τὴν σίκλα

Ἐλυμπ. Συνών. *ἀναφανή* 1. 3) Μέρος ὑψηλόν, περιβλεπτον Κάσπ. (Ἐλυμπ.) Μεγίστ. Σκῦρ. Σύμ.: Ἄσμ.

"Ἦλιε μ', ἂν εἶς ὥσάν κ' ἐμὲ γῇ κάλλιος πὺν τὰ μένα, πρῶαλε 'ς τὰ ἑνεφάμ-ματα νὰ φέξης καὶ νὰ φέξω Ἐλυμπ. Συνών. *ἀγνάντια* Β 3, **ἀγναντία*, *ἀναφανή* 2. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνάφαμ-μα Μεγίστ. Ἀνεφάμ-ματα Κάσπ. Ἀνιφάμ-ματα Σκῦρ.

ἀναφανή ἢ, Κύπρ. Λέσβ. Σκῦρ. — Λεξ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνεφανή Κύπρ. — ΔΛιτέρτ. Τζιμπρ. τραούδ. 3,50 ἀνιφανή Λῆμν. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναφαίνω*.

1) Ἀνάφαμα 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Σὰν φτιάσω 'ς τὴν ἀναφανὴν τοῦ χωροῦ, ἑν-νὰ ρίξω μὲν τουφετῶν Κύπρ. Ἐναν κίν-νημαν ἦρτα πὺν τὴν ἀναφανὴν ὡς τὸ χωροκὸν αὐτόθ. Ἀμα φτιάσαμε 'ς τ' ἑναφανὴ ἀντικρύσαμε τὸ χωριὸ Σκῦρ.

2) Ἀνάφαμα 3, ὁ ἰδ., Κύπρ. — ΔΛιτέρτ. ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

"Ποὺ τὴν λαόναν 'ς τὴν ἀνεφανὴν ἂν δοῦσιν μὲν γερόντισσαν κουτάλιν, ἑν-νὰ 'ν' ἡ Φωστηροῦ μ' ἕναν ἀρνὶν μὲ τὸ ὀ-δοῖνιν ρεμμένον 'ς τὴν μασκάλην

(λαόνα = λαγών, μέρος κοῖλον, ρεμμένος < ρέσσω = περα-
σμένος) Δλιπέρι. ἔνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Λέσβ. Λήμν. Σκύρ.

ἀναφανίζω Κρήτ. Μέσ. ἀνεφανίζομαι Ἄνδρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀφανίζω.

Ζημιώνω, καταστρέφω τινὰ οἰκονομικῶς ἔνθ' ἄν.:
Ἀναφάνισέ με ἡ -ῆ-ἀρρώσθια τοῇ γυναίκας μου Κρήτ. Ἀπ'
αὐτὴ τῇ δουλειᾷ ἀναφανίστηκα αὐτόθ. Φέτος ἀνεφανίστηνε
ὁ κόσμος Ἄνδρ. Συνών. ἀφανίζω, καταστρέφω,
ξεκάνω.

ἀναφανίσκω Κύπρ. — Λεξ. Δημητρ. ἀνεφανίσκω
Κύπρ. ἡνεφανίσκω Κύπρ.

Τὸ μεσν. ἀναφανίσκω.

Ἐμφανίζομαι, παρουσιάζομαι ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Καὶ νὰ σου καὶ ἡ μάνα της τοῦ κάμπου ἀναφανίσκει
Λεξ. Δημητρ.

Τῶν νὰ σου τῶν Κωνσταντῶν τοῦ κάμπου ἡνεφανίδ-δει
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1,586 (ἔκδ. RDaw-
kins) «καὶ ὅστις ἐνεφάνισκε νὰ ψαρέψη οἱ Βενετικοὶ
ἐκαμακεύγαν τον». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφαίνω 1 β.

ἀναφανός ὁ, ἀμάρτ. ἀνεφανός Νάξ. (Ἀπύρανθ.
Γαλανᾶδ. Δαμαρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. φανός.

Τὸ ἄνω μέρος τῆς καπνοδόχου ἔνθ' ἄν.: Ἐγρέμισε
ὁ ἀναφανός Ἀπύρανθ. Νὰ μοῦ δώσης εὐτό τὸ μισομέθῃρο
νὰ τὸ βάλ' ἀνεφανὸς ἔς τὸ ποῦρο μου αὐτόθ. Οἱ καλκατζᾶροι
κατηβαίνουν ἀπ' τοὺς ἀνεφανοὺς αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀπίσω ἔς τὸν ἀνεφανὸ | ἐκρύφτηκα νὰ μὴ φανῶ
αὐτόθ. Συνών. ἀναφάντης 3.

ἀναφανουδάκι τό, ἀμάρτ. ἀνεφανουδάκι Νάξ.
(Ἀπύρανθ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναφανοῦδι διὰ τῆς παραγωγι-
κῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ καπνοδόχος. Συνών. ἀναφανοῦδι.

ἀναφανοῦδι τό, ἀμάρτ. ἀνεφανοῦδι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἰποκορ. τοῦ οὐσ. ἀναφανός διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦδι.

Ἀναφανουδάκι, ὁ ἰδ.: Μικρὸ εἶν' τ' ἀνεφανοῦδι σας.

ἀναφαντάζω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀναφαντάζω.

Εἶμαι ὁμοιος, ὁμοιάζω πρὸς τι: Ἡ κορφή τοῦ βράχου
ἀναφαντάζει ὅαν λγοντάρι. Συνών. μοιάζω.

ἀναφάντης ὁ, Ἰκαρ. Κάρπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω.
Δημητρ. ἀλαφάντης Ρόδ. ἀνεφάντης Ἰκαρ. Κάρπ. — Λεξ.
Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀλεφάντης Κάρπ. — Λεξ. Πρω.
ἀνωφάντης Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναφαίνω. Ὁ τύπ. ἀνωφάντης ἐκ παρετυμ.
πρὸς τὸ ἐπίρρ. ἄνω.

1) Ὀπὴ ἐπὶ τῆς στέγης πρὸς φωτισμόν, φωταγωγὸς
Ἰκαρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀναφο-
ρῆς 2, ἀναφωτῆ, φεγγίτης. 2) Ὀπὴ τῆς στέγης
τοῦ ἀχυρῶνος, διὰ τῆς ὁποίας εἰσάγονται καὶ ἀποθη-
κεύονται ἐν αὐτῷ τὰ ἄχυρα Κάρπ.: Ἐβγήκεν ἀπ' τὸν ἀνε-
φάντη τ' ἀχερωναριοῦ. 3) Τὸ ἄνω μέρος τῆς καπνοδόχου
Ρόδ. Συνών. ἀναφανός.

ἀναφάντι τό, ἀμάρτ. ἀλεφάντι Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναφάντης.

Ἀναφάντης 2, ὁ ἰδ.

ἀναφαντιάζω ἀμάρτ. ἀναφαντιάζω Καλαβρ.
(Μπόβ.) Μέσ. ἀλαφαντιάζουμι Στερελλ. (Κλών.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φαντιάζω.

Ἐκπλήττομαι ἔνθ' ἄν.: Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνατσου-
λῶν 2 β.

ἀναφαντώνω Κύθηρ. Μέσ. ἀναφαντώνομαι Πελοπν.
(Γέρμ.) ἀναφιδώνομαι Πελοπν. (Μάν.) ἀναφαντώνομαι
Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. φαντώνω.

1) Διασκεδάζω Κύθηρ. Συνών. ξεφαντώνω. 2)
Μέσ. ἐκπλήττομαι, ταράττομαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων.
Μάν.): Ἀναφαντώνεται τὸ μονλάρι Γέρμ. Εἶδα τὴ νύχτα
καὶ νὰ κουνιέται καὶ ἀναφιδώθηκα Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀνατσουλῶν 2 β. β) Ταράττομαι ὑπὸ τρικυμίας,
κυμαίνομαι Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀναφαντώθη ἡ θά-
λασσα Λακων. || Ἄσμ.

Μέσ' ἔς τοῦ Τσιρίγου τὸ νηοὶ | ποῦ ἀναφιδώθη ἡ θάλασσα
καὶ ἔκαμε χοδροκύματα | καὶ ἐπνιξε τὴ δοδάρδα μας

Μάν. Συνών. ἀναθεώνω 1.

ἀναφαντῶς ἐπίρρ. Πελοπν. (Γέρμ.) ἀναφιδῶς Πε-
λοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναφαντός.

Αἰφνιδίως ἔνθ' ἄν.: Ἀναφαντῶς βρέθηκες μπροστά μου
Γέρμ. Συνών. ἄξαφνα, ξαφνικά.

ἀναφατέρως ἐπίρρ. Χίος (Βίκ. Καρδάμ.) ἀναφα-
τέρου Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἐν ἀμφοτέροις. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ
29 (1917) 202.

Πρὸς ἀλλήλους, ἀναμεταξύ των: Ἐμάνισαν - ἐμάλωσαν
ἀναφατέρως των Βίκ. Ἀναφατέρου των μαλώνουν Καρδάμ.

ἀνάφεντος ἐπίθ. ἀνάφεντος Τήν. ἀνάφεντος Κύπρ.
Μύκ. Πελοπν. (Γέρμ. Κλουτσινοχ. Τρίκκ.) — ΚΠασαγιάνν.
Παραμύθ. 68 — Λεξ. Δημητρ. ἀνάφεντος Κύθηρ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) ἀνέφεντος Κύπρ. ἀνήφεντος Πάρ. ἀλά-
φεντος Θήρ. ἡἀφεντους Μακεδ. (Ζουπάν.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀνάφεντος.

1) Ὁ μὴ ἔχων αὐθέντην, ἀδέσποτος Θήρ. Κύθηρ.
Κύπρ. Μακεδ. (Ζουπάν.) Μύκ. Πελοπν. (Λακων. Τρίκκ.)
— ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: Σπίτι ἀνάφεντο
Λακων. Ἀνάφεντα παιδιὰ Τρίκκ. Στῦλ-λος ἀνάφεντος
Κύπρ. Ἀνάφεντο καράβι ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. β) Ὁ μὴ
ἔχων ἀνώτερον, ἀπόλυτος κύριος Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Ἀφένθη, ἀφένθη, ἀνάφεντε, πέδε βολές ἀφένθη

γ) Ἀνεπιτήρητος Πελοπν. (Γέρμ. Κλουτσινοχ.): Ἀφῆσε
τὰ βόιδα του ἀνάφεντα καὶ ἐδιάνη ὅς ἐζημία (ἐδιάνη = ἐδιά-
βησαν, ἐπῆγαν) Γέρμ. Πάει ἔς τοῖς δουλεῖς καὶ ἀφίνει
τὰ παιδιὰ της ἀνάφεντα αὐτόθ. Τὸ ζῶ σιργιανᾶει ἀνάφεντο
πέρα τδεῖθε Κλουτσινοχ. 2) Δυσπειθής, δύστροπος,
αὐθάδης Μύκ. Πάρ. Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) Τήν.: Ἀνήφεντο
παιδὶ Πάρ. Παιδιὰ ἀνάφεντα Κλουτσινοχ.

ἀναφέρνω, ἀναφέρω λόγ. κοιν. ἀναφέρου βόρ.
ιδιῶμ. ἀναῖφέρου Ἡπ. (Τσαμαντ. κ. ἀ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀναφέρνω σύννηθ. ἀναφέρου βόρ. ιδιῶμ. ἀνιφέρου
Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Μάδυτ.) ἡνεφέρνω Ρόδ. Μέσ.
ἀνεφέρνομαι Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναφέρω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Γερμ.

Α) Ἀμτβ. 1) Ἀναπνέω Κύθηρ. Πελοπν. (Καλάβρου.)
Στερελλ. (Λεπεν.): Ἀναφέρνει ἀκόμη Κύθηρ. Ὅσον
ποῦ ἀναφέρῃ (μόλις ἀναπνέει, πνέει τὰ λείσθια) Λεπεν.
Συνών. ἀναπνέω 1, ἀνασέρνω Β 4. β) Ἀσθμαίνω

